

О, спрете тукъ, спокойни зимни дни.
Ти, снѣгъ, вали, вали, вали,
като безкрайна радостъ за душитѣ
останали сами на тоя свѣтъ.
Вали надъ равнини и долини,
затрупвай друмища и хижи
да побѣлѣе всичко като цвѣтъ,
да нѣма скръбъ и грижи.

А вий самотни, голи дървеса
по улицитѣ пусти на града
не махайте клонетѣ си,
безсилни спрете
да нѣма шумъ, звънтение, ни гласъ.
О, какъ приличате вѣвъ тоя часъ
на хиляди разлюбени жени
и на мъже безпомощни въ студа.

И нека бѣлата поема
на тоя градъ,
на цѣлата пустинна равнина
ни спомни пакъ за любовта,
за хубавия сънъ на младостта —
за тѣзъ, които сме обичали
съ безумна жаръ
и тѣ сж ни обичали.